О, скільки бардів рясно взолотило
Простори часу! Не один живив
Мій спраглий дух потоком дивних див,
Що так підносили і душу, й тіло.
І часто, як до рим я бравсь несміло,
Вони з'являлись із усіх боків,
Не грубий галас, а приємний спів
Мені даруючи, аж серце мліло.

Отак і звуки ті, що ніч навкруг
Поширює — дрімотний плеск прибою,
Далекий дзвін, як заклик до спокою.
І відгуки, що повнять поле й луг,
Знекровлені, прибиті далиною,—
Нам тільки тішать, а не ранять слух.